

OBRES TRADUÏDES AL CASTELLÀ:

- *Música en Florencia*, ed. Destino, 1951
- *A la luz de los candelabros* ed. Destino, 1967
- *El último encuentro* ed. Salamandra, 1999
- *La herencia de Eszter* ed. Salamandra 2000
- *Divorcio en Buda*, ed. Salamandra 2001
- *La amante de Bolzano* ed. Salamandra 2003
- *Confesiones de un burgués* ed. Salamandra, 2004
- *La mujer justa* ed. Salamandra, 2005
- *¡Tierra, tierra!*, ed. Salamandra, 2006
- *La hermana*, ed. Salamandra, 2007
- *La extraña* ed. Salamandra, 2008

SÁNDOR MÁRAI, de veritable nom Sándor Grosschmid, va néixer l'any 1900 a Kassa, una petita ciutat hongaresa que avui pertany a Eslovàquia. La seva família, cosmopolita i culta, pertanyia a la burgesia acomodada.

La seva infantesa va passar en uns anys d'opulència per al regne d'Hongria, fins que la Primera Guerra Mundial ho va trastocar tot. Va viure l'enfonsament de l'imperi austrohongarès, la crisi del model de societat que representava i tots els canvis socio-econòmics de l'Europa d'entreguerres.

Els anys 20, durant el règim de l'almirall Horthy, va viure un exili voluntari a Alemanya i Anglaterra i comença a dedicar-se al periodisme. Serà la seva escola i la seva font d'ingressos. Després d'escriure algunes obres poètiques, va començar a publicar notes de viatges, assaigs, contes...

Més endavant, als anys 30, publica les seves primeres novel·les, que van tenir un èxit immediat. El seu prestigi fa que ingressi a la acadèmia Hongaresa de Lletres.

Era un liberal convençut i la seva postura antifeixista i anticomunista es va reflectir en un comportament exemplar en els moments més dramàtics.

L'any 1948 va abandonar Hongria definitivament en protesta per l'ocupació soviètica del seu país. Va viure a Suïssa, Itàlia i, finalment, a Estats Units, on es nacionalitzaria l'any 1952. Tot i que aleshores ja estava considerat com un dels grans escriptors de la literatura centre europea, la seva obra va ser prohibida al seu país i va quedar oblidada a tot arreu fins als anys 90. va ser un autor prolífic i mai va deixar d'escriure en hongarès.

Sándor Márai, enfonsat en la soledat i la tristesa per les desgràcies familiars, la pobresa i l'oblit de la seva obra literària, es va suïcidar l'any 1989 a Califòrnia, pocs mesos abans de la caiguda del mur.

OBRES TRADUÏDES AL CASTELLÀ:

- *Música en Florencia*, ed. Destino, 1951
- *A la luz de los candelabros* ed. Destino, 1967
- *El último encuentro* ed. Salamandra, 1999
- *La herencia de Eszter* ed. Salamandra 2000
- *Divorcio en Buda*, ed. Salamandra 2001
- *La amante de Bolzano* ed. Salamandra 2003
- *Confesiones de un burgués* ed. Salamandra, 2004
- *La mujer justa* ed. Salamandra, 2005
- *¡Tierra, tierra!*, ed. Salamandra, 2006
- *La hermana*, ed. Salamandra, 2007
- *La extraña* ed. Salamandra, 2008

SÁNDOR MÁRAI, de veritable nom Sándor Grosschmid, va néixer l'any 1900 a Kassa, una petita ciutat hongaresa que avui pertany a Eslovàquia. La seva família, cosmopolita i culta, pertanyia a la burgesia acomodada.

La seva infantesa va passar en uns anys d'opulència per al regne d'Hongria, fins que la Primera Guerra Mundial ho va trastocar tot. Va viure l'enfonsament de l'imperi austrohongarès, la crisi del model de societat que representava i tots els canvis socio-econòmics de l'Europa d'entreguerres.

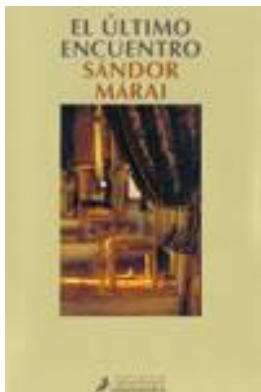
Els anys 20, durant el règim de l'almirall Horthy, va viure un exili voluntari a Alemanya i Anglaterra i comença a dedicar-se al periodisme. Serà la seva escola i la seva font d'ingressos. Després d'escriure algunes obres poètiques, va començar a publicar notes de viatges, assaigs, contes...

Més endavant, als anys 30, publica les seves primeres novel·les, que van tenir un èxit immediat. El seu prestigi fa que ingressi a la acadèmia Hongaresa de Lletres.

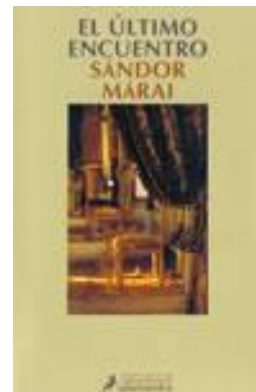
Era un liberal convençut i la seva postura antifeixista i anticomunista es va reflectir en un comportament exemplar en els moments més dramàtics.

L'any 1948 va abandonar Hongria definitivament en protesta per l'ocupació soviètica del seu país. Va viure a Suïssa, Itàlia i, finalment, a Estats Units, on es nacionalitzaria l'any 1952. Tot i que aleshores ja estava considerat com un dels grans escriptors de la literatura centre europea, la seva obra va ser prohibida al seu país i va quedar oblidada a tot arreu fins als anys 90. va ser un autor prolífic i mai va deixar d'escriure en hongarès.

Sándor Márai, enfonsat en la soledat i la tristesa per les desgràcies familiars, la pobresa i l'oblit de la seva obra literària, es va suïcidar l'any 1989 a Califòrnia, pocs mesos abans de la caiguda del mur.

**CLUB DE LECTURA
BIBLIOTECA DE CALONGE
20 de desembre del 2008**

**CLUB DE LECTURA
BIBLIOTECA DE CALONGE
20 de desembre del 2008**

L'última trobada és un dels grans redescobriments de la literatura europea del segle XX. Publicat per primer cop al 1942, va ser traduïda al castellà el 1946 amb el títol "A la luz de los candelabros". Una editorial italiana el recuperaria als anys 90, assolint un èxit insòlit, que s'ha escampat per tot Europa.

La novel·la se situa en plena decadència de l'imperi austrohongarès i ens explica el retrobament de dos amics, en un castell al peu dels Càrpats, després de 41 anys de no veure's. Un secret va separar una amistat profunda. *L'última trobada* és la novel·la de la cerca de la veritat i, amb ella el plantejament de molts dels grans temes existencials i morals de les persones.

Com en altres novel·les de Márai hi ha un joc amb el temps. En un període de temps molt curt es despleguen els sentiments i les experiències de molts anys, de tota una vida. Aquí els dos amics s'han passat 41 anys esperant; en poques hores posaran sota la llum dels candelabres els secrets i les veritats de les seves vides.

Hi ha també un joc amb el poder de la paraula. Els dos personatges combaten a través de les paraules i serà amb les paraules, a l'hora d'expressar els pensaments, quan es van donant significat als actes.

Hi ha contrastos expressos en els dos personatges, des del seu origen fins al tipus de vida que han portat. Les seves veus són també diferents, mentre una porta el pes de la conversa, fa servir la conversa per trobar la veritat; l'altre, calla i acaba donant-li la raó amb el seu silenci.

Tota la història es desenvolupa dins una àuria d'intriga. El lector queda atrapat des del principi per aquesta obra plena de misteris i foscors. Com en una novel·la policíaca, anem passant de les sospites a les proves, dels raonaments als fets, dels fets al seu sentit profund.

Les novel·les de Márai presenten una estructura i una argumentació similar per arribar a una introspecció en la part més profunda i íntima de les emocions humanes, especialment de les grans passions frustrades. Els protagonistes, pertanyen a l'èlit social i viuen una època de canvis revolucionaris, en la qual canvien també els principis morals i els valors que dignificaven: l'honor aristocràtic, la dignitat estòica, la defensa de l'individualisme, la supremacia del deure i la voluntat sobre les passions... Tota una manera de viure i de relacionar-se que la nova realitat ha fet anacrònica.

L'última trobada és un dels grans redescobriments de la literatura europea del segle XX. Publicat per primer cop al 1942, va ser traduïda al castellà el 1946 amb el títol "A la luz de los candelabros". Una editorial italiana el recuperaria als anys 90, assolint un èxit insòlit, que s'ha escampat per tot Europa.

La novel·la se situa en plena decadència de l'imperi austrohongarès i ens explica el retrobament de dos amics, en un castell al peu dels Càrpats, després de 41 anys de no veure's. Un secret va separar una amistat profunda. *L'última trobada* és la novel·la de la cerca de la veritat i, amb ella el plantejament de molts dels grans temes existencials i morals de les persones.

Com en altres novel·les de Márai hi ha un joc amb el temps. En un període de temps molt curt es despleguen els sentiments i les experiències de molts anys, de tota una vida. Aquí els dos amics s'han passat 41 anys esperant; en poques hores posaran sota la llum dels candelabres els secrets i les veritats de les seves vides.

Hi ha també un joc amb el poder de la paraula. Els dos personatges combaten a través de les paraules i serà amb les paraules, a l'hora d'expressar els pensaments, quan es van donant significat als actes.

Hi ha contrastos expressos en els dos personatges, des del seu origen fins al tipus de vida que han portat. Les seves veus són també diferents, mentre una porta el pes de la conversa, fa servir la conversa per trobar la veritat; l'altre, calla i acaba donant-li la raó amb el seu silenci.

Tota la història es desenvolupa dins una àuria d'intriga. El lector queda atrapat des del principi per aquesta obra plena de misteris i foscors. Com en una novel·la policíaca, anem passant de les sospites a les proves, dels raonaments als fets, dels fets al seu sentit profund.

Les novel·les de Márai presenten una estructura i una argumentació similar per arribar a una introspecció en la part més profunda i íntima de les emocions humanes, especialment de les grans passions frustrades. Els protagonistes, pertanyen a l'èlit social i viuen una època de canvis revolucionaris, en la qual canvien també els principis morals i els valors que dignificaven: l'honor aristocràtic, la dignitat estòica, la defensa de l'individualisme, la supremacia del deure i la voluntat sobre les passions... Tota una manera de viure i de relacionar-se que la nova realitat ha fet anacrònica.